

za samoobrazovanje Bilten društvena pitanja

Beograd, broj 2, 26. april 2012. uciteljeznalica.org

UVOD UREDNIK Korupcija

Posvećeno Verici Barać, jednoj čestitoj i nepokolebljivoj ženi

POSLE svega što se zbiva(lo) u državi pretvorenoj u (ne samo predizborno) hapsanu, najčešće u borbi protiv (mita i) korupcije, Srbi su (i) dobili što su i zaslužili. Naravno, ovo zvuči brutalno, čak i cinično, ali čekati dvadeset i kusur godina, pa se onda čuditi i moralizirati nad Strankom - zvala se ona poziciona ili opoziciona - koja je, uništavajući sve pred sobom, uništila celu državu, prodajući i „porodično srebro“ budzašto, nije ništa drugo nego kukavičluk fiksiran logikom naknadne pameti. Bilo je dovoljno onih koji su otpočeta shvatali da Milošević/Dinđić/Košunica/Tadićeva sekta svojim trijumfalizmom i iracionalizmom radi u korist kolektivne štete, mažući narodu oči tobožnjim srpstvom sa svom pratećom menažerijom, trudeći se da zadovolji interese velikog sveta sa „svežim kapitalom“ i trpajući lovu u vlastite džepove.

Korporativni svet, pak, žal(o) se svim vladama da nisu dovoljno pritisnule narod bolnim rezovima i reformama, ne bi li spasili profite međunarodnih kapitalista. Uspostavljena je poznata „hobotnica“ korupcije, pa su parlamentarne stranke i glavni mediji (naravno njihov) u poziciji - Superhika: uzmi prodavačicu u „Maxdju“ ili hemicaru u „Srboleku“, izvlašćujući ih iz domena socijalne države, i daj Miškoviću, odnosno Niniju, a oni će to već proslediti, posredstvom državnog aparata, tamo gde treba. Podatak ekonomista po kome su samo u poslednje tri godine „investitori“ iz Jugoistočne Evrope izneli četiri puta više para nego što su uneli dovoljno govori!

I u borbi protiv korupcije možemo detektirati tri nivoa. Prvi je konstatovanje „tradicionalne“ korupcije, korupcije na pojedinačnom nivou, kao starog običaja podmičivanja državnih činovnika i političara za međusobne usluge i tu je teško govoriti o „hobotnici“.

Drugi oblik je sistematska korupcija kojom se regulišu „varanje i podmičivanje državnih činovnika i političkih elita kao tek manje ilegitalni oblik legitimacije ideološke strukture neoliberalnog kapitalizma“ (Delez), dakle ako kapitalizam i nije pljačka, jeste korupcija! Najzad, „korupcionaške afere u javnom sektoru i državnim firmama nisu ništa drugo do poslednji dokaz da privatni sektor strukturno nije u stanju uspešno poslovati na „slobodnom“ tržištu bez uporišta i utočišta u javnim finansijama. Granica legalnosti pomiče se zavisno o internim svadama frakcija političkih i poslovnih elita (Kostanić)“. Kapitalisti samo nastoje da vlada osigura njihovu poziciju.

E, to nije treći stepen korupcije, to je sistem Dragomir Olujić Oluja

AKTUELNA TEMA

Ekonomska kriza po francuski

SVOJEVREMENO su se Poljaci igrali formalizovanim i birokratskim jezikom - više je skrivao, nego što je govorio, praveći puzzle od delova (ili celih) rečenica i sklapajući ih tako da uvek dobijaju „smislene praznine“, „smisljeno ništa“! U Jugoslaviji, pak, paralelno je cvetao službeni jezik po kojem su, tek kao ilustracija za ovu praksu, štrajkovi bili obustava rada, a pad proizvodnje negativna stopa rasta. Slobodan Milošević nam je u nasledstvo ostavio „minimum prosesa rada“, pa su se građani radovali kada bi radnici, posebno GSP-a, štrajkovali, jer je pod ovim „pravilom“ sve klapalo manje više normalno!

Ova „jezička praksa“ je onomad postala svetsko „opšte mesto“! Danas se vladajuće elite širom, pre svega razvijenog sveta prosto utrkuju u upotrebi što finijih oblandi za maskiranje neuspeha svojih politika, pa i u izmišljanju što komplikovanijih izraza za skrivanje oštih rezova. Takmičenje je, naravno, ušlo i u ekonomsku oblast, a na primeru Francuske pokazaćemo sve „kvalitete“ novogovora u službi velike recesije.

PAD PORASTA - Jezička formula kojom je stvarnost predstavljena lepšom nego što jeste: „Podaci pokazuju poboljšanje situacije s tendencijom pada porasta broja nezaposlenih“, izjavio je nedavno predsednik Nikola Sarkozy, komentarišući zvaničnu statistiku za februar, po kojoj je, između ostalog, broj nezaposlenih u Francuskoj već mesecima u stalnom rastu - u januaru za 0,5 odsto, u februaru za 0,2 odsto, pri čemu je birouru rada evidentirano 2.867.000 nezaposlenih.

NEGATIVNI RAST - Jedna od omiljenijih floskula krizne lingvističke kuhinje: u stvari, „pokriva“ smanjenje bruto domaćeg proizvoda, odnosno smanjenje nacionalnog bogatstva na godišnjem nivou.

RECESIJA - Reč za krizu i pad svih ekonomskih pokazatelja, odnosno drastično smanjenje privrednih aktivnosti.

REDEFINISANJE PRISUSTVA - Termin za najavu deloka(liza)cije, tačnije izmeštanja preduzeća iz

dotadašnjeg okruženja.

DELOKA(LIZA)CIJA PREDUZEĆA - „Uvjenije“ saopštavanje da domaća firma kreće u potragu za jeftinijom radnom snagom u inostranstvu, što podrazumeva (i) otpuštanje domaćih radnika.

TAKSA ZA DELOKA(LIZA)CIJU - Sve češća „formula“ u aktuelnoj predizbornoj kampanji, kojom će se, u stvari, uvesti dodatni porez na uvoz, čime poskupljuje roba domaćih preduzeća proizvedena u inostranstvu.

REFORMA POSLOVNOG SEKTORA - Najava otpuštanja u određenim granama, pre svega realnog sektora privredivanja.

PLAN SOCIJALNOG I EKONOMSKOG RESTRIKTURIRANJA - Uglavnom, i pre svega, znači da će biti otpuštanja na velikom.

NEURAVNOTEŽENA PRERASPODELA VREDNOSTI - Kamuflaža za jedan od osnovnih zakona kapitalizma: sve manje sve bogatiji i sve više sve siromašnijih, dakle prekomerno bogaćenje s jedne strane, i sve veće siromaštvo, s druge.

ASIMETRIČNI UTICAJ KRIZE - „Maskira“ sve više siromašnih i nestajanje srednjih slojeva i, pre svega, deklasiranje radničke klase.

NEDOSTATAK FINANSIJSKE VIDLJIVOSTI - Oznaka zainteresovanom da mu (mogući) partner, prostije rečeno, nije platežno sposoban, da nije likvidan.

DOTERIVANJE BUDŽETA - Smanjenje budžeta, odnosno zavrtanje državnih slevina (uključujući i plate u javnom sektoru), pre svega smanjivanje socijalnih davanja.

SOLIDARNO USAGLAŠAVANJE POREZA - Najava da će bogatiji plaćati više, da bi se kao sprečilo sve veće siromašenje najnižih slojeva.

REFORMSKA AGENDA - Objava da sledi stezanje kaiša, tzv. štednja u svim oblastima.

Vladajuće elite ovako, kroz kulturno ophođenje i učenje izraza, smatraju da će narodu kriza lakše pasti?!

Izvor: On-line izdanja francuske štampa, 2012.

Ima li spremnosti za ispravljanje grešaka u privatizaciji?

Jugoremedija, i dalje otvoreno pitanje

DESETA je godina od prodaje državnog paketa zrenjanske fabrike lekova Jugoremedija, „kontraverznom biznismenu“, Jovici Stefanoviću - Niniju (decembar 2002.g.). Ako se prvi period (2002-2007) može nazvati radničkom borbom i pobedom, period od 2007. do 2009. vremenom konsolidacije i izgradnje, poslednjih godinu i po dana, i danas, traje borba protiv namere da izvršna vlast izazove dirigovani stečaj, sa posledicama da mali akcionari (oko 4.000 ljudi) izgube vlasništvo, a svi zaposleni radnici radna mesta. Već više od godinu dana banke ne daju kredite za obrtna sredstva, inače uobičajeno u poslovanju privrede, a prednjače blokadom računna dve državne banke (Razvojna i Komercijalna banka), u fabrici u kojoj je upravo država suvlasnik sa 42% vrednosti. Ovo finansijsko gušenje ide u paru sa tužbom švajcarske farmaceutske firme „Aventis“, zbog neisplaćenih licencnih prava, sa pretnjom zabrane proizvodnje lekova i uništavanja spaljivanjem već gotovih lekova na lageru, što se obavlja uz saradnju sa Ministarstvom za ekonomiju (ministar **Nebojša Čirić**), koji je istovremeno i predsednik Upravnog odbora Komercijalne banke. Finansijsko iscrpljivanje i blokade ugrozile su samu proizvodnju, a ona se obavlja na uštro neisplaćene četiri zarade za oko 450 radnika.

Jedna (slučajna) poseta ministra zdravlja **Zorana Stankovića**, tokom štrajka upozorenja Samostalnog sindikata, i obećanje da će se nešto preduzeti, rezultirala je formiranjem radne grupe pri Vladi Republike Srbije, koja se ne oglašava gotovo već dva meseca. Teško je očekivati da će oni koji su glavni akteri već desetogodišnjeg „slučaja Jugoremedija“ nešto učiniti da se stanje normalizuje. Naprotiv, izvršna vlast, na najvišem državnom nivou, instrumentalizuje jednu manjinsku grupu akcionara, mahom penzionera, organizovanu u Udruženje akcionara Jugoremedija III, koja zahteva vanrednu skupštinu društva i traži razrešenje sadašnjeg vd generalnog direktora **Zdravka Deurića**. Tako se u sinergiji spoljnih i unutrašnjih pritisa sve svodi na „žrtvenog jarca“ Zdravka Deurića, a ne na suštinske razloge činjenja i nečinjenja organa vlasti. U uslovima medijske blokade, vodene takođe kao sredstvo tih eliminacije, Pokret Ravnopravnost, sada već dve godine kolektivno učlanjen u SDP Srbije, objavio je „Bilten radnika i akcionara Jugoremedije“ Fabrike lekova AD Zrenjanin, kao svojevrsnu „alatku“ za razumevanje, zašto se fabrika nalazi u ovakvim teškoćama.

Medija centar

Logično, prvi korak je bila namera da se šira javnost, u Beogradu, u prostorijama Medija centra, uz spomenuti Bilten i uz učešće Zore Vujaković, predsednice Skupštine akcionara, vd generalnog direktora Zdravka Deurića i Branislava Markuša, člana Upravnog odbora, uz moderatora Oliviju Rusovac, upozna sa tekućim problemima i neprekidnim pritiscima. Gospođa Vujaković, predsednica Skupštine Društva, predlažući za zakonitost u proceduri, predložila je da se sačekaju nalazi Anketnog odbora i stav Evropske unije, pa da se onda eventualno odlučuje o „krivici“ Zdravka Deurića. Odjek u medijama je bio skroman. Postoji sedam pojavljivanja u štampanim, elektronskim i internetskim opštilima. Tri

teksta su bila sa istovetnim sadržajem jedne novinske agencije. Niko u tekstovima ne spominje Bilten broj 1, niti se može steći utisak da su ga konsultovali. Niko ne spominje da je ova konferencija održana u Medija centru, što je samo po sebi trebalo da asocira na važnost problema. Cilj nije u potpunosti postignut, ali je prozor malo „odskrinut“. Zahvaljujući gostovanju Nebojše Popova u TV emisiji B92 „Hoću da znam“, problem Jugoremedije je postavljen na jedan drugačiji način. Zahvaljujući ličnoj inicijativi Zagorka Golubović, njenom susretu sa ministrom Rasimom Ljajićem, predsednikom SDP-a, zatim njenom neuspehom pokušaju prijema kod predsednika Borisa Tadića, a posebno Otvorenim pismom Borisu Tadiću, kao i učešćem u TV emisiji „Hoću da znam“, snažnije se zatalasala naša javnost. Ako su činjenice, interpretacija i dijalog „stepenice“ svakog rešenja, još nije uspostavljen racionalni dijalog sa glavnim akterima „slučaja Jugoremedija“.

Anketni odbor

Na predlog odborničke grupe SDP-Ravnopravnost, Skupština grada Zrenjanina, poslednjeg radnog dana u decembru 2011.g. oformila je petočlani Anketni odbor (članovi su iz SDP-Ravnopravnost, DS, Lige socijal-demokrata Vojvodine, SRS, SVM) da u roku od mesec dana, konsultujući Bilten broj 1, utvrdi da li su finansijske teškoće u fabrici rezultat namere izvršne vlasti da se firma uvede u dirigovani stečaj. Iako je faktor vreme bio jednak važan, kao i nalaz o razlozima finansijskih teškoća, Odbor, zahvaljujući opstrukciji članova iz DS-a i SRS-a, nije u roku završio posao. Skupština grada, održana 03.02.2012.g. prekinuta je na samom početku, uz demonstrativno napuštanje sednice od članova odborničke grupe SDP-Ravnopravnost. U njihovom odsustvu sednica je zakazana za 10.02.2012.g. i na sam dan održavanja, izgleda zahvaljujući dogovoru predsednika odborničkih grupa, i uz posredovanje

gradonačelnika, ipak je donešena Odluka u jednom jedinom lapidarnom iskazu: da Odbor nije došao do saznanja da nije u pitanju namerno izazivanje stečaja (znači jeste!), a Skupština je ovakvu formulaciju jednoglasno usvojila. Svi odbornici (70), na dan donošenja odluke dobili su spomenuti Bilten broj 1 i knjigu Radno mesto pod suncem – Radničke borbe u Srbiji. Hoćemo da verujemo, da ovo jednoglasno usvajanje nalaza Anketnog odbora, nije samo pro forma, već i lično saznanje da se u ovom slučaju krije nešto dublje i važnije. Nalazi Anketnog odbora poslati su na adrese svih važnijih institucija republike Srbije.

Evropska unija

Poznato je da je Evropska unija u junu 2011.g. naložila preispitivanje načina privatizacije u preko 20 firmi u našoj zemlji, među kojima je i fabrika lekova Jugoremedija. Od tada nema reakcije naše Vlade, čak nije dostupan ni izvorni tekst, sa jednim gotovo ciničnim obrazloženjem tužilaštva, da se zbog istražnih radnji on ne može još obelodaniti. Pokret Ravnopravnost, uz pomoć beogradske fondacije Roza Luksemburg, stupio je u kontakte sa levo orijentisanom nemačkom partijom Die Linke, čiji je poslanik **Tomas Hendle** postavio pitanje u Evropskom parlamentu: da li je iz Brisela poslato pismo Vladi republike Srbije, ako je poslato kakav je njegov sadržaj i da li je dostupan javnosti, koliki je stepen korupcije danas u Srbiji i konačno, ko je od strane Evropske unije zadužen za kontakte sa Vladom Republike Srbije. Čeka se odgovor.

Postavlja se krucijalno pitanje, da li je država spremna da ispravljanje grešaka? Da li je greška to što država ne ispravlja greške, ili je greška što se radnici usredsređuju na proizvodnju i čuvanje radnih mesta.

Slavko Golić

Iz: JUGOREMEDIJA, drugi deo: Radničke borbe u Srbiji, Ravnopravnost, Zrenjanin, 2012

IMENOVATI TO RATOM

„Rimtutituki“: 20 godina posle

SLUŠAJ VAMO

I najlepša devojka koju ne može imati svako... Ako ne mogu da letim ja neću da puzim jer kad puzim ja ne mogu da guzim Mir, mir brate mir.

Nećemo da pobedi narodna muzika Više volim tebe mladu nego pušku da mi dadu Mir, mir brate mir.

Prijave borbe u ljubavne torbe manje pucaj više tucaj Mir, mir brate mir.

Suviše si mlad da bi popio hlad ispod šlema mozga nema Mir, mir brate mir

Kuda svi nemoj i ti jer ko izda biće prokleta pizda Mir, mir brate mir

Ne možeš pobedi od nečeg što je tu sve prisutno sve je prisutno Mir, mir brate mir

Rim tuki tuki tuki tuki tuki tuki rituku ritukitu

PRE dvadeset godine, 20. aprila 1992, tri beogradska r'n'r-benda: EKV, „Električni orgazam“ i „Partibrejkers“ kružili su ulicama Beograda, u otvorenom kamionu, i pevali pesmu „Slušaj vamo!“, sa poznatim refrenom: „Mir, brate, mir“, pozivajući na prekid ratnih sukoba na teritoriji druge Jugoslavije. Posle napada JNA na Sarajevo i početka opsade ovog grada, na poziv Centra za antiratnu akciju bendovi su se, kao već osvedočeni borci protiv rata, uključili u kampanju protiv prisilne mobilizacije koja je tada dmatala Srbijom, i pokrenuli projekat „Rimtutituki“, suprotstavljajući se Miloševićevoj vlasti i ratno-huškačkom izveštavanju većine medija, u kojem su kao noseću napravili i snimili antiratnu pesmu „Slušaj vamo!“. Za samo tri dana su Nebojša Antonijević Anton, gitarista „Partibrejkersa“, i Srđan Goković Gile, frontmen „Električnog orgazma“, uradili muziku, Zoran Kostić Cane stihove, a Milan Mladenović aranžman sa slajd gitarom i pratećim vokallima. Pesmu je izdao Radio B 92 u 2.000 primeraka, uz obezbeđivanje da vinilna singlica ne može biti u prodaji. Pošto nisu dobili dozvolu za javni nastup, Mladenović, Goković i Kostić su sa kolegama rokerima kružili ulicama Beograda u otvorenom kamionu pesmom se protivći ratu, prolaznicima delili letke, beževše i majice, uz stalno ponavljanje poruka o besmislnosti rata. „Kamionska“ svirka je trajala duže nego što je planirano. Drugi koncert, za koji je dobivena dozvola od policije, organizovan je na Trgu Republike u Beogradu, a sa njega su učesnici poslali poruku vlastima „SOS - mir ili ne računajte

na nast!“ tražeći zaustavljanje rata u Bosni i Hercegovini. Iz ove provokativne pesme, pevane ne samo u Beogradu, do danas su ostali stihovi: „Manje pucaj, više tucaj“, „Nećemo da pobedi narodna muzika“ i „Više volim tebe mladu nego pušku da mi dadu“. Nešto kasnije, vođa „Partibrejkersa“ Zoran Kostić Cane o projektu „Rimtutituki“ je izjavio: „Medu prvima smo im pokazali srednji prst. Odjednom smo mi najgori postali sinonim najboljih... Mir, brate, mir, to je bila jedina solucija u to vreme za nas“. Posle dodati da je ceo projekat finansirala JUMBES-banka, jugoslovenska institucija koja je naduže trajala, Milošević ju je likvidirao neposredno po završetku yu-ratova! Njen direktor je bio Ivan Stambolić. Singlica „Slušaj vamo!“ danas je retkost, primerke nemaju ni njeni autori, a 1994. pesma je objavljena na kompilaciji „Radio yutopija 1989-1994“. Pesma nije uspeła da zaustavi rat, ali projekat „Rimtutituki“ bio je jedan od rećkih primera antiratnog krika i glasa razuma u tom vremenu. Na kraju, na dodeli nagrade za najbolju grupu 1992, EKV je pozvala publiku da minutom ćutnje odaju poštu žrtvama rata, dok je na ivici suza Milan Mladenović nabrajavao prijatelje u Zagrebu, Sarajevu, Ljubljani, Dubrovniku, Rijeci..., koji su „sada živi, a možda i nisu živi“. Nešto kasnije, kada je projekt „Rimtutituki“ trebalo da gostuje u Banja Luci, Milan Mladenović - rođen u Zagrebu, a odrastao u Sarajevu - otkazao je koncert u znak protesta zbog rušenja najstarije banjalučke džamije.

Ulica Milana Mladenovića u Zagrebu

Odbor za imenovanje naselja, ulica i trgova zagrebačke Gradske skupštine odlučio je uputiti u proceduru i na javnu raspravu u vijeća gradskih četvrti prijedlog za imenovanja novih ulica u Zagrebu, i to Ulice Karla Metlikoša i Milana Mladenovića, Setališta Vesne Parun te Ulice Svetla bega Basagića, Parka 145 brigade Hrvatske vojske i Parka dubravskih branitelja. Govoreći o inicijativi, predsjednik odbora Marin Knezović rekao je kako je ideja da ulice i trgove u Zagrebu ne moraju dobiti osobe poput ratnika, umjetnika ili političara, nego da to mogu biti osobe iz popularne kulture poput Karla Metlikoša ili Milana Mladenovića. Za Milana Mladenovića, rođenog u Zagrebu, rekao je da je bio medijski vrlo zanimljiv, jer je riječ o pjevaču beogradske grupe „Ekatarina Velika“ koja je, kako je ocijenio, bila popularnija u Hrvatskoj nego u Srbiji i ostavila je velik trag u popularnoj glazbi bivše države, ali i u antiratnom i antinacionalističkom pokretu u Srbiji. Izvor: On-line izdanja hrvatske štampa

Strategija obrazovanja do 2020. Može da bidne, al' ne mora da znači!

STRATEGIJA obrazovanja do 2020. godine - zanimljivo je da u naslovu nema ono do sada neizbežno u dokumentima ovakve vrste: Nacionalna? - već nekoliko meseci je u „javnoj raspravi“! I odmah da primetim da u njoj ima svih, samo ne onih kojih se ona najviše tiče, nema studenata (i đaka)! Pri tome ne računam (na) one studente koji su članovi kojekakvih parlamenata, foruma i sličnog, oni su ogromna, mada dominantno vidna, manjina na univerzitetima, jer su oni ionako budući funkcioneri ovoga ili onoga. Nema običnih sudenata, pogotovo nema onih studenata koji već godinama pod parolom: „Znanje nije roba“ traže u suštini baš uređenje ove za društvo izuzetno značajne oblasti!

Druga moja bitna primećba pre konkretnijeg razmatranja ovog dokumenta je „nevidljiva pretpostavka“ čitavog posla oko ove u suštini strategije visokog obrazovanja: „Bolonjskom reformom“ razbijena zajednica profesora, istraživača, studenata i drugih učesnika u obrazovnom procesu! Ova podela i razdvojenost, u suštini razbijenost jedinstvenog obrazovnog procesa prečutno je prihvaćena kao prirodna, normalna, po sebi razumljiva, bez alternative...

Naravno, Strategiju jedni hvale, drugi kude, već kako koji interes imaju oni koji o njoj raspravljaju. I jedni i drugi imaju svoje „argumente“, ali to samo govori da Strategiji fale jedinstveni kriterijumi, u suštini da nije pravljena za sve, nego ipak samo za neke, pa se radi samo o tome kako što bolje maskirati te pojedinačne interese kao opšte(društvene)?

To, takođe, pokazuje da ovakve argumentativne mane strategije, pogotovo u oblastima u kojima su predviđene radikalne promene, traže mnogo više od planiranih samo nekoliko godina, na primer predlog da se odnos između srednjih stručnih škola i gimnazija sa 76 prema 24 svede na 50 : 50. Priprema kadra, prostora i opreme, kao i obezbeđivanje finansiranja, ali i kvalitetnijih đaka, traži mnogo, mnogo više!

Jer, strategijom se planira i veliki (i nagli) porast broja studenata, što traži istovremeni porast kvaliteta obrazovanja, i to i osnovnog i, još više, srednjoškolskog, ali i univerzitetskog. Bez porasta kvaliteta obrazovanja dobićemo masovnost koja sama sebe opravdava. Pukom promenom proporcije u broju gimnazija i stručnih škola ne postiže se porast kvaliteta, on se postiže „vađenjem“ stručnih škola iz postojećeg nezadovoljavajućeg kvaliteta. Samo tako i mogu biti ravnopravne s gimnazijama. No, čini mi se, strategijom se više „secka i lepka“ nego što se stvaraju uslovi za „organski“ razvoj celokupnog sistema obrazovanja!

Isto se može reći za kvalitet srednjoškolskog i univerzitetskog obrazovanja: nekalet na srednjem nivou donose, pre svega, stručne škole, na visokoškolskom mnoštvo privatnih, komercijalizovanih fakulteta. Pukim izjednačavanjem statusa naprosto se ništa ne dobija! Ovo se odnosi najviše na predlog o državnom finansiranju dela školarina na privatnim univerzitetima - brza primena, ako je i opravdana, ujednačavanja komercijalnog i neprofitnog obrazovanja (u bilo kom segmentu) dovela bi do nestabilnosti, kako među studentima tako i u celokupnom sistemu visokog školstva.

Takođe, nije jasno postavljeno jačanje nezavisne uloge komisije za akreditaciju fakulteta, čak uz učešće stranih univerziteta u oceni rada visokoškolskih institucija, pa ni predlaganje jedinstvene rang-liste fakulteta, bez obzira na to da li su privatni ili državni...

Na kraju, zbog navedenih (i još više nenavedenih, još neutvrđenih) opasnosti pogrešno bi bilo ne menjati ništa, samo bi trebalo poslu prići ozbiljnije i sistematičnije! Jer, bez obimnijeg obrazovanja i bez istovremenog porasta kvaliteta škola i fakulteta nema ni višeg obrazovnog nivoa populacije, ni (pre svega) ekonomskog prosperiteta zemlje, ni Srbije kao „društva znanja“, društva budućnosti!
Aleksandra Kovačević, FON

DOKUMENTI

PRAVO NA PROTEST

U poslednje vreme pokreti za građanska i socijalna prava suočavaju se sa sve većom represijom države. Nepovezanost ovih pokreta olakšava državi da neposredno guši, zabranjuje ili diskredituje proteste, što otvara vrata i različitim, pre svega fašističkim grupama, da vrše fizičko nasilje nad učesnicima protesta.

Sa svim navedenim smo se samo u proteklih godinu dana susreli više puta. Poljoprivrednicima su policijski kordoni u više navrata zabranili prilaz Beogradu. Protest za prava LGBT osoba je zabranjen. Tokom studentskih protesta za pet napada organizovanih grupa fašista niko nije odgovarao. Nakon niza pretnji radničkim aktivistima „Jugoremedije“, usledio je pokušaj ubistva jednog od njih.

Ekonomska kriza, srozavanje životnog standarda i rastuća nezaposlenost ukazuju na to da će do protesta dolaziti sve češće. U ovakvim okolnostima, naša je dužnost da stanemo u odbranu prava na protest.

Stoga pozivamo na:

- Solidarno udruživanje društvenih pokreta u odbranu od nasilja i državne represije;
- Suprotstavljanje pravnim aktima koja ograničavaju građansko pravo na protest i radničko pravo na štrajk;
- Pokretanje kampanje za odbranu prava na protest.

Pozivamo sva nevladina udruženja, sindikate, studentkinje i studente, radnice i radnike, nezaposlene, aktivistkinje i aktiviste i sve one koji drže do ravnopravnosti i slobode da stanu solidarno u odbranu prava na protest.

Izdavač: Učitelj nezalica i njegovi komiteti - CZKD Urednik: Dragomir Olujčić Oluja Dizajn i prelom: Matija Medenica Štampa: Fotokopirnica „Student“